

OVERWEGING	OM ZEGEN !
DATUM	31 december 2018
VOORGANGER	Anneke Grunder
EERSTE LEZING	Genesis 32, 23 – 33
EVANGELIE	Lucas 2, 22- 39

OVERWEGING

Beste mensen, broeders en zusters, er is al weer een jaar voorbij.

Een jaar dat blanco begon en langzaam voor ieder van ons zijn kleuren kreeg, in ons persoonlijk leven en wereldwijd.

Er was de kleur van blijdschap om nieuw leven, om liefde die duurzaam is, om behaald succes en warme vriendschap, de kleur van vreugde omdat het leven goed is.

Er was ook de kleur van mislukking en tekortschieten, van tranen om wie we kwijt raakten aan het leven, van verdriet om wie we verloren aan de dood.

In eigen parochie was en is er de zorg om de financiële toekomst, maar ook de vitaliteit van een warme gemeenschap en de bereidheid van velen zich voor onze toekomst in te zetten.

Wereldwijd was dit het jaar van de zorg om het klimaat.

Politiek en commercieel komt het maar langzaam verder. Daarentegen lopen particuliere initiatieven goed. Er zijn altijd mensen die doorgaan en geloven in duurzame verandering.

Zij leven van verlangen van de hoop op toekomst voor allen.

Deze hoop is niet alleen voorbehouden aan jonge mensen. De oude Simeon gaat ons daarin voor.

In een tijd van bezetting en repressie ziet hij uit naar de komst van Gods troost en liefde.

Hij leeft vanuit de verwachting dat de Messias, Gods gezegende en gewijde mens, onder ons ruimte van leven zal krijgen.

Dat is meer dan een stille hoop op redding. Het is een levend visioen dat hem gaande houdt, een uitstaan naar God zelf, een ontvankelijkheid voor het goede die hem heiligt en hem kracht en vertrouwen geeft: De geest rust op hem. Hij herkent daardoor in het kind Jezus het licht van de wereld. Zijn vreugde is groot, zijn leven vervuld.

Dat maakt hem niet blind voor de moeilijkheden van het leven. Integendeel: hij weet dat degene die God en het goede zoekt op weerstand stuit. Hij vertelt Maria daarom dat haar zoon zal lijden en dat ook zij zal lijden aan zijn pijn. Zo gaat het immers met ouders die van hun kinderen houden. Juist daarom doet hij nog iets. Hij zegent het kind en zijn ouders. Zegenen, benedicere, is het goede tevoorschijn roepen in iemand. Iemand het volste vertrouwen geven dat die in staat is het hoofd te bieden aan wat op zijn of haar pad komt.

Heilzaam is dat.

Ook wij komen momenten in ons leven tegen waarin we worden geconfronteerd met groter of kleiner onrecht of verdriet. Dat doet pijn en kan ons machteloos maken Dichtbij, bij ziekte of zorgen om onze naasten, verder weg, om de ellende in de wereld.

Ook moeten we leven met de gevolgen van onze eigen fouten en ons tekortschieten. Dat kost pijn, maar ook strijd, want ieder van ons krijgt daarbij ook de vraag voorgeschied hoe hij met die levenssituaties om wil gaan. Zo ook Jakob in de eerste lezing. Hij heeft ooit zijn broer Esau bedrogen, Jakob ontfutselde hem de zegen die zijn vader aan Esau als eerstgeborene zou geven. Jakob moest vluchten want zijn broer dreigde hem te doden. Vervolgens werd hij zelf bedrogen door zijn oom Laban en bedroog hij op zijn beurt weer zijn oom. Hij kan nu niet meer leven in die wereld van liegen en bedriegen. Iets van dat visioen van zijn grootvader Abraham is in hem blijven leven. Hij wil terugkeren naar huis, naar waar zijn bestemming is. Maar dan moet hij Esau onder ogen komen, en rechtzetten wat krom was. Zal die hem aanvaarden?

Bij de Jabbok, op de grens tussen vervreemding en thuis, strijdt hij met 'iemand'. met Esau, met zichzelf, met God? Misschien wel met alle drie! Want als je zoekt naar je bestemming kom je je eigen pijn tegen, je angst, je fouten, maar ook je verlangen, je hoop, en de vraag hoe je van betekenis kunt zijn voor anderen. Dat gaat niet zonder slag of stoot. Jakob komt dan ook niet ongeschonden uit de strijd. Hij gaat mank aan zijn heup, hij moet voortaan steeds opnieuw evenwicht zoeken. Maar de ander kan hem niet verslaan en vraagt Jakob hem te laten gaan. Maar Jakob wil zich aanvaard weten: 'Ik laat u niet gaan tenzij u mij zegent'. Jakob weigert het op te geven voordat zijn angst en verdriet zijn omgezet in zegen. En hij durft daarbij zijn fouten te erkennen: Ik ben Jakob. Dat betekent 'beentje lichter', bedrieger. En dan zegent de Onbekende - hier God zelf geworden - zijn tegenstander, die nu tot strijdmakker is geworden. En hij geeft hem een nieuwe naam: 'Israël', strijder met God'. In de dubbele betekenis van het woord: worstelend met de Eeuwige en zijn weg en samen op strijdend met God voor een wereld die goed is.

Deze mens wordt door de Eeuwige gezegend: Hij gelooft in het goede dat Jakob in zich draagt, Hij heeft vertrouwen dat hij de weg van liefde en heil zal gaan, met alle moeilijkheden die daar bij horen. Jakob noemde die plaats Pniel. Dat betekent: Gods aangezicht. Want - zo zegt het verhaal - Jakob zag de Eeuwige van aangezicht tot aangezicht.

Wij staan op de grens van een nieuw jaar. Een jaar waarin God ons ruimte van leven geeft om van betekenis te zijn voor elkaar, voor deze gemeenschap en voor de wereld. Dat zal soms het nodige van ons vergen. Maar Simeon gaat ons voor in de blijdschap van Gods liefdevolle nabijheid waaraan we ons mogen toevertrouwen. Hij en Hanna wijzen ons de weg van de vreugde om Gods nabijheid. Ze leren ons dat we het goede in elkaar wakker moge roepen. We mogen elkaar tot zegen zijn.

En Jakob toont ons dat de weg van de strijd met onszelf, met elkaar en met God ons en elkaar uiteindelijk tot zegen zal zijn. Mogen we in dat vertrouwen het nieuwe jaar in gaan, als gezegende mensen.